

Arrest

nr. 318 311 van 11 december 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DE BROUWER
Louisalaan 251
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 april 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 april 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 8 mei 2024 met nummer 306 287.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. DE BROUWER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verblijft reeds sinds 21 maart 2022 in het Schengengebied.

1.2. Verzoeker werd op 27 april 2024 geïnterpelleerd door de Brusselse politie wegens zwartwerk in een carwash.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 27 april 2024 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de PZ ZUID op 27 april 2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: R.(…) M.(…) F.(…)

voornaam: M.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: (…)

nationaliteit: Brazilië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 2°

X de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

□ 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

Betrokkene verblijft reeds sedert 21 maart 2022 op het grondgebied van de Schengenstaten en overschrijdt dus ruimschoots de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen.

Betrokkene werd werkend aangetroffen in een carwash. Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV zwartwerk werd opgesteld door de PZ ZUID).

Betrokkene verklaart dat hij sinds 2 jaar (maart 2022) in België verblijft en dit om te werken. Betrokkene verklaart dat hij niet in België, noch in een ander Europees land reeds internationale bescherming (asiel) heeft aangevraagd. Betrokkene verklaart dat er geen reden is waarom hij niet is teruggekeerd naar zijn herkomstland. Betrokkene verklaart dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar zijn herkomstland.

Betrokkene verklaart dat hij een vriendin heeft in België en dat hij geen familie heeft in België, maar wel in zijn herkomstland. Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Betrokkene verklaart dat hij een vriendin heeft in België, zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Betrokkene maakt geen duurzaam feitelijk partnerschap, noch beschermenswaardig gezinsleven aannemelijk. Bovendien blijkt niet dat de verklaarde partner van betrokkene verblijfsrecht in België zou hebben.

Betrokkene haalt zijn werklust aan die hem toestaat deel te nemen aan de arbeidsmarkt. Dit element opent echter niet het recht tot verblijf.

Het voornemen of de bereidheid om te werken zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland met het oog op het verkrijgen van de vereiste vergunningen. De betrokkene beschikt niet over de vereiste werkvergunning en kan dus geen winstgevende activiteit uitoefenen. Bovendien opent dit element het recht op verblijf niet.

Bovendien kan de betrokkene zijn verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst in vervulling brengen ten einde zich te re-integreren.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij hotel logeert.

Betrokkene werd werkend aangetroffen in een carwash. Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV zwartwerk werd opgesteld door de PZ ZUID).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij hotel logeert.

Betrokkene werd werkend aangetroffen in een carwash. Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV zwartwerk werd opgesteld door de PZ ZUID).

Betrokkene verklaart dat hij sinds 2 jaar (maart 2022) in België verblijft en dit om te werken. Betrokkene verklaart dat hij niet in België, noch in een ander Europees land reeds internationale bescherming (asiel) heeft aangevraagd. Betrokkene verklaart dat er geen reden is waarom hij niet is teruggekeerd naar zijn herkomstland. Betrokkene verklaart dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar zijn herkomstland. Betrokkene verklaart dat hij een vriendin heeft in België en dat hij geen familie heeft in België, maar wel in zijn herkomstland.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene verklaart dat hij een vriendin heeft in België, zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Betrokkene maakt geen duurzaam feitelijk partnerschap, noch beschermenswaardig gezinsleven aannemelijk. Bovendien blijkt niet dat de verklaarde partner van betrokkene verblijfsrecht in België zou hebben.

Betrokkene haalt zijn werklust aan die hem toestaat deel te nemen aan de arbeidsmarkt. Dit element opent echter niet het recht tot verblijf.

Het voornemen of de bereidheid om te werken zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland met het oog op het verkrijgen van de vereiste vergunningen. De betrokkene beschikt niet over de vereiste werkvergunning en kan dus geen winstgevende activiteit uitoefenen. Bovendien opent dit element het recht op verblijf niet.

Bovendien kan de betrokkene zijn verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst in vervulling brengen ten einde zich te re-integreren.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij hotel logeert.

Betrokkene werd werkend aangetroffen in een carwash. Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV zwartwerk werd opgesteld door de PZ ZUID).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerstvolgende vlucht met bestemming Brazilië.

(...)"

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 27 april 2024 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan dezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Betrokkene werd gehoord door de PZ ZUID op 27 april 2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer:

Naam : R.(...) M.(...) F.(...)

voornaam : M.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Brazilië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 27 april 2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene werd werkend aangetroffen in een caswash. Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV zwartwerk werd opgesteld door de PZ ZUID).

Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat hij sinds 2 jaar (maart 2022) in België verblijft en dit om te werken. Betrokkene verklaart dat hij niet in België, noch in een ander Europees land reeds internationale bescherming (asiel) heeft aangevraagd. Betrokkene verklaart dat er geen reden is waarom hij niet is teruggekeerd naar zijn herkomstland. Betrokkene verklaart dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar zijn herkomstland.

Betrokkene verklaart dat hij een vriendin heeft in België en dat hij geen familie heeft in België, maar wel in zijn herkomstland. Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene verklaart dat hij een vriendin heeft in België, zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Betrokkene maakt geen duurzaam feitelijk partnerschap, noch beschermenswaardig gezinsleven aannemelijk. Bovendien blijkt niet dat de verklaarde partner van betrokkene verblijfsrecht in België zou hebben.

Betrokkene haalt zijn werklust aan die hem toestaat deel te nemen aan de arbeidsmarkt. Dit element opent echter niet het recht tot verblijf.

Het voornemen of de bereidheid om te werken zonder dat er effectief een werkvergunning werd afgeleverd, vormt geen beletsel voor een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst of verblijf in het buitenland met het oog op het verkrijgen van de vereiste vergunningen. De betrokkene beschikt niet over de vereiste werkvergunning en kan dus geen winstgevende activiteit uitoefenen. Bovendien opent dit element het recht op verblijf niet.

Bovendien kan de betrokkene zijn verlangen om deel te nemen aan de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst in vervulling brengen ten einde zich te re-integreren.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

(...)”

1.5. Bij arrest van 8 mei 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd de ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gericht tegen de eerste besteden beslissing, verworpen (RvV 8 mei 2024, nr. 306 287).

1.6. Verzoeker werd op 14 mei 2024 via Frankfurt naar Sao Paulo gerepatrieerd.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

3.2. Het belang als primaire ontvankelijkheidsvoorwaarde dient ambtshalve te worden onderzocht (*cf.* RvS 19 mei 2011, nr. 213.335). Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat het belang, waarvan een verzoeker blij moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en dat dit belang behouden moet blijven tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren maar verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert (RvS 13 januari 2004, nr. 127.068).

3.3. Verzoeker werd op 14 mei 2024 gerepatrieerd naar Sao Paulo, Brazilië (zie punt 1.6.).

3.4. Ter terechtzitting werd gewezen op de repatriëring van verzoeker en werd gepeild naar het actueel belang van de verzoekende partij bij haar vordering, voor zover deze gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 27 april 2024, thans de eerste bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat deze beslissing volledige uitwerking heeft gekregen waardoor het beroep doelloos is geworden en verzoeker thans geen belang meer kan doen gelden bij het aanvechten van deze beslissing.

3.5. Ter terechtzitting stelt de aanwezige raadsvrouw van verzoeker dat zij zich betreffende het belang bij haar vordering tegen de eerste bestreden beslissing (bijlage 13septies) naar de wijsheid van de Raad zal gedragen.

Het beroep is bijgevolg niet-ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

De Raad zal het beroep van verzoeker slechts verder behandelen voor zover het gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 27 april 2024 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede besteden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel, gericht tegen het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3, 4 en 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 1, 7, 62, 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet, gelezen in het licht van de artikelen 6, 12 en 13 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging en het hoorrecht als algemeen beginsel van Belgisch en Unierecht. Verzoeker stelt bovendien dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout. Verzoeker stelt daarbij het volgende:

“Propos liminaire

L'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme protège tout individu contre la torture et les traitements inhumains ou dégradants.

L'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme protège le droit à la vie privée et familiale dans ces termes :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. ».

La Charte des droits fondamentaux protège également l'intégrité physique des individus dans son article 3, § 1. Elle interdit également la torture et les traitements inhumains ou dégradants dans son article 4.

Par ailleurs, l'article 7 de la même Charte protège le droit à la vie privée et familiale. Chacun de ces instruments consacre également le droit à un recours effectif afin de faire valoir le respect des droits précités. Le respect des droits de la défense constitue un principe fondamental du droit de l'Union, et ce principe doit aussi être respecté par les instances publiques de tous les Etats membres lorsqu'ils mettent en œuvre le droit de l'Union, même si la réglementation applicable ne prescrit pas explicitement une telle formalité (voir article 51 de la Charte et les commentaires sur la Charte des droits fondamentaux Pb.C. 14 décembre 2007, éd. 303. voir aussi ÇJUE 18 décembre 2008, C-349/0 ; ÇJUE 18 décembre 2008, C-349/07, Sopropé, point 38 ; ÇJUE 22 novembre 2012, c-277/11, MM., point 86 ; CJUE 5 juin 2014, C-146/14 PPIJ, Mahdi, points 44-46).

Les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ainsi que l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 imposent de motiver les actes administratifs.

Cette obligation de motivation impose qu'un acte administratif repose sur des motifs de droit et de fait qui soient exacts, pertinents et légalement admissibles.

Cette obligation doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitement les motifs de ces motifs.

Ainsi, il suffit, mais il est exigé, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet.

Le contrôle exercé par Votre Conseil quant à l'obligation de motivation doit se limiter à vérifier si l'autorité n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif ou a refusé de tenir pour établis des faits qui pourtant en ressortent, et si elle a donné desdits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui ne procède pas d'une erreur manifeste d'appréciation (dans le même sens : C.E., 6 juillet 2005, n° 147.344) ;

Le principe général de bonne administration, selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause oblige l'administration à un exercice effectif de son pouvoir d'appréciation duquel découle une obligation de minutie et de soin en telle sorte qu'aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer.

Ce principe oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce (arrêt CE, n° 221.713 du 12 décembre 2012).

Par ailleurs, l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 dispose :

« § 1er. 1er.1 durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque :

1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour;

2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume. ~

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

§ 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61 / 3, § 3, ou 61 / 4, § 2, sans préjudice du f 1er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.

§ 3. L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée. L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/ 3 et 48/4. « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »

Cette disposition constitue la transposition en droit belge de l'article 11 de la directive 2008/115/CE, de sorte que l'interdiction d'entrée prise à l'encontre du requérant constitue une mesure qui ressort du champ d'application du droit de l'Union (application de l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union).

En outre, il y a lieu de rappeler le prescrit de l'article 5 de la directive 2008/115/CE qui se lit comme suit :

« Article 5

Non-refoulement, intérêt supérieur de l'enfant, vie familiale et état de santé

Lorsqu'ils mettent en œuvre la présente directive, les Etats membres tiennent dûment compte :

a) de l'intérêt supérieur de l'enfant,

b) de la vie familiale,

c) de l'état de santé du ressortissant concerné d'un pays tiers, et respectent le principe de non-refoulement. »

L'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, qui impose notamment la prise en compte de la vie familiale de l'intéressé, s'applique dans le cas de la prise d'une décision d'éloignement.

Cette disposition est cependant mentionnée dans la décision attaquée et le requérant considère, vu le prescrit de l'article 5 de la directive 2008/115/CE, qu'il y a lieu d'en faire application, mutatis mutandis, dans le cas de la délivrance d'une interdiction d'entrée.

Il ressort de tout ce qui précède que la délivrance d'une interdiction d'entrée, même lorsque l'article 74/11 de la loi du 15/12/1980 précise que le ministre ou son délégué «doit» la délivrer, n'est pas une compétence complètement liée.

En effet, même dans cette hypothèse, le Ministre doit, après avoir instruit le dossier, tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale de la personne concernée ainsi que de son état de santé, conformément à l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980, et respecter le principe de non-refoulement.

Si au terme de l'instruction du dossier par le ministre ou son délégué, il apparaît que la décision d'interdiction d'entrée méconnaîtrait les droits fondamentaux de l'étranger concerné, le premier doit s'abstenir de délivrer une décision d'interdiction d'entrée, ou modifier la durée de celle-ci en fonction des éléments de la cause, même dans les hypothèses où la loi lui impose une telle délivrance (voir en ce sens et par analogie, CE, 230.251 du 19 février 2015, CE, 231.762. du 26 juin 2015 ; CCE, arrêt 168.511 du 27 mai 2016).

Il faut donc, pour que soit respecté le prescrit de l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 que le Ministre instruit le dossier afin de vérifier quels sont les éléments qu'il se doit de prendre en compte en vertu de l'article 74/11 de la loi du 15.12.1980.

A cet égard, le Conseil d'Etat a déjà jugé que :

« Le principe de bonne administration exclut l'erreur manifeste d'appréciation et implique l'obligation de motivation matérielle de tout acte administratif, l'interdiction de l'arbitraire et la nécessité de faire reposer toute décision sur des motifs exacts, pertinents et admissibles » ;

« Le principe de bonne administration commande à l'autorité de procéder à un examen individuel des cas qui lui sont soumis » ;

« Le devoir de minutie, qui ressortit aux principes généraux de bonne administration, oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (nous soulignons)

En conséquence, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devait avoir connaissance.

En outre, l'administration est tenue d'agir en adéquation avec le principe du raisonnable, le principe de précaution et de proportionnalité.

Le principe du raisonnable veut que l'autorité administrative agisse de manière équitable et raisonnable.

Le principe de proportionnalité implique que l'intéressé est en droit de s'attendre à un comportement raisonnable de la part de l'administration.

Le principe de précaution peut être décrit comme un principe général de droit administratif qui oblige les autorités à agir avec précaution dans la préparation d'une décision et à s'assurer que les aspects factuels et juridiques du dossier soient inventoriés et contrôlés afin que l'autorité puisse prendre une décision en connaissance de cause et qu'elle évalue les intérêts en cause de sorte que les intérêts particuliers ne soient pas inutilement bafoués.

Le requérant estime que ces différents principes et dispositions ont été violés par la disposition attaquée, pour les motifs développés dans les branches du présent moyen.

Première branche : violation du droit d'être entendu

EN CE QUE la partie adverse a adopté une interdiction d'entrée à l'encontre du requérant sans l'avoir préalablement entendu à ce sujet ;

ALORS QUE le droit d'être entendu est un principe général de droit dont le respect aurait permis au requérant d'exposer le préjudice réel qu'impliquait cette décision.

En vertu de ce principe général de droit, l'autorité compétente doit, pour statuer en pleine connaissance de cause, procéder à une recherche minutieuse des faits, recueillir les renseignements nécessaires à la prise de décision et prendre en considération tous les éléments du dossier (dans le même sens : C.E, 19 février 2015, n° 230.257).

Le droit d'être entendu suppose qu'au moment de prendre la décision concernée, l'administration tienne compte des éléments invoqués et qu'elle les intègre dans sa motivation.

Afin de permettre à l'intéressé d'exercer son droit d'être entendu de manière effective, la partie adverse se doit d'entendre celui-ci dans un délai suffisamment rapproché de la décision.

Conformément à une jurisprudence constante, le Conseil de céans applique le droit d'être entendu, en tant que principe général du droit de l'UE, aux décisions prises par les autorités belges en exécution de la législation européenne (Cf. CCE, arrêt n° 126158 du 24 juin 2014 ; CCE, arrêt n° 130247 du 26 septembre 2014 ; CCE, arrêt n° 128856 du 6 septembre 2014).

En l'espèce, l'acte attaqué est pris sur la base de l'article 7, alinéa 1er de la même loi. Or, l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 résulte de la transposition en droit belge de l'article 6.1 de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil précitée. Il ressort de ce qui précède que toute décision contenant un ordre de quitter le territoire au sens de la loi du 15 décembre 1980 est ipso facto une mise en œuvre du droit européen. Le droit d'être entendu en tant que principe général du droit de l'Union européenne est donc applicable en l'espèce.

La CJUE a indiqué dans son arrêt Boudjlida, rendu le 11 décembre 2014 et portant la référence C-249/13, que :

« Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts [...] Selon la jurisprudence de la Cour, la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Afin d'assurer une protection effective de la personne concernée, elle a notamment pour objet que cette dernière puisse corriger une erreur ou faire valoir tels éléments relatifs à sa situation personnelle qui militent dans le sens que la décision soit prise, ne soit pas prise ou qu'elle ait tel ou tel contenu [...]. Ensuite, [...] en application de l'article 5 de la directive 2008/115 [...], lorsque les Etats membres mettent en œuvre cette directive, ceux-ci doivent, d'une part, dûment tenir compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale et de l'état de santé du ressortissant concerné d'un pays tiers ainsi que, d'autre part, respecter le principe de non-refoulement. Il s'ensuit que, lorsque l'autorité nationale compétente envisage d'adopter une décision de retour, cette autorité doit nécessairement respecter les obligations imposées par l'article 5 de la directive 2008/115 et entendre l'intéressé à ce sujet [...]. Il résulte de ce qui précède que le droit d'être entendu avant l'adoption d'une décision de retour doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours [...] » (CJUE, 11 décembre 2014, Boudjlida, C-249/13, § 36, 37, 48, 49 et 59).

Vu l'importance cardinale que revêt le droit d'être entendu, il convenait de veiller à son exercice effectif ce qui n'a pas été le cas dans le cadre de la décision entreprise.

Partant, le requérant invoque une rupture de l'obligation du principe de minutie ainsi qu'une violation de son droit à être entendu, ce qui devrait justifier, sur cette seule base, l'annulation de la décision concernée.

Selon l'arrêt C-383/13, prononcé le 10 septembre 2013 par la CJUE, le requérant se doit de faire valoir auprès de Votre Conseil les éléments qu'il aurait soumis à l'appréciation de la partie adverse si l'occasion lui en avait été donnée :

« [...] selon le droit de l'Union, une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause que si, eu l'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir à un résultat différent /... Pour qu'une telle illégalité soit constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] » (CJUE, 10 septembre 2013, M.G. et N.R., C-383/13, §38 et 40).

Le requérant soutient ne pas avoir été entendu de façon à lui permettre le respect de ses droits. En effet, il a été entendu dans une langue qu'il ne maîtrise pas, sans qu'on lui explique la décision qui allait être prise à son encontre. Le requérant conteste par ailleurs avoir indiqué qu'il ne souffrait d'aucune maladie qui l'empêcherait de rentrer dans son pays d'origine, et est en désaccord avec ce qui aurait été indiqué par les services de police sur ce point.

Le requérant a par ailleurs été entendu sans l'assistance d'un avocat, et sans savoir que cette audition visait à la délivrance d'une décision d'éloignement à son encontre. Pour l'ensemble de ces raisons, il estime qu'il n'a pas été entendu de façon utile et effective.

S'il avait été entendu correctement, le requérant aurait pu faire état de ses problèmes de santé et du risque qu'il encourt en cas de retour dans son pays d'origine.

Deuxième branche : absence de motivation adéquate au regard de l'article 8 de la CEDH

EN CE QUE la partie adverse procède à une motivation inadéquate au regard de l'ingérence dans la vie familiale du requérant ;

ALORS QUE l'article 8 de la CEDH impose à la partie adverse de procéder à un examen de la proportionnalité de la mesure prise, que cet examen doit être complet, adéquat et tenir compte de l'intérêt supérieur des enfants du requérant ;

L'article 8 de la CEDH stipule que :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.
2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. ».

Cette disposition, dont le contenu est reproduit à l'article 22 de la Constitution belge et à l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'UE, est une norme de droit supérieure, qui consacre un droit fondamental, dont les particuliers peuvent directement se prévaloir devant les autorités administratives et juridictionnelles en Belgique.

Lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, le juge examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué. Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le juge doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris¹².

L'article 8 de la CEDH ne définit ni la notion de 'vie familiale' ni la notion de 'vie privée'.

Les deux notions sont autonomes et doivent être interprétées indépendamment du droit national. La Cour Européenne des Droits de l'Homme souligne que la notion de 'vie privée' est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive¹ \ L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait.

La vie privée englobe le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables". Elle peut être définie comme le cadre habituel d'existence de tout individu. La Cour EDI I considère que :

« 48. La Cour rappelle en outre que si tous les immigrés établis, indépendamment de la durée de leur résidence dans le pays dont Us sont censés être expulsés, n'ont pas nécessairement une « vie familiale » au sens de l'article 8, cette disposition protège également le droit de nouer et entretenir des liens avec ses semblables et avec le monde extérieur et englobe parfois des aspects de l'identité sociale d'un individu. Il faut dès lors accepter que l'ensemble des liens sociaux entre les immigrés établis et la communauté dans laquelle ils vivent font partie intégrante de la notion de « vie privée » au sens de l'article 8. Indépendamment de l'existence ou non d'une « vie familiale », l'expulsion d'un immigré établi s'analyse, partant, en une atteinte à son droit au respect de sa vie privée. C'est en fonction des circonstances de l'affaire portée devant elle qu'elle décide, s'il convient de mettre l'accent sur l'aspect « vie familiale » plutôt que sur l'aspect « vie privée » (Üner c. Pays-Bas [GC], no 46410/99, § 29, CEDH 2006-XII, et Maslov précité, § 63, Gezginci précité, § 56) ».

Une fois établie l'existence d'une vie privée et/ou familiale, le juge doit examiner s'il y a ingérence dans celle-ci. La Cour EDH distingue deux situations : soit l'intéressé bénéficie d'un droit de séjour, soit il s'agit d'une première admission ou d'un séjour illégal. Dans le second cas, la Cour EDI I considère que l'Etat est

tenu par une obligation positive de mise en balance des intérêts, sans quoi il y a violation de l'article 8 de la CEDH.

Le retrait d'un séjour acquis s'analyse pour sa part sous l'angle du paragraphe 2 de l'article 8 de la CEDH et requiert un examen de proportionnalité.

Tant en cas de retrait que de refus de séjour, la Cour considère en effet qu'il convient d'examiner s'il y a eu ingérence de l'Etat dans la vie privée et familiale et si cette dernière est nécessaire dans une société démocratique au regard des critères énumérés au second paragraphe de l'article 8 de la Convention. Il convient de pratiquer un examen de proportionnalité entre l'importance de l'ancrage social et familial de l'étranger dans l'Etat partie et celle de l'intérêt dudit Etat à refuser/retirer le droit de séjour à cet étranger.

Pour qu'une ingérence dans la vie privée et familiale soit conforme à la Convention, elle doit être prévue par la loi, poursuivre un but légitime, et être nécessaire.

La Cour de Strasbourg expose ainsi que :

« 39. La Cour rappelle que, dans le contexte des obligations positives comme dans ce/ni des obligations négatives, l'Etat doit ménager un juste équilibre entre les intérêts concurrents de l'individu et de la communauté dans son ensemble. Dans un cas comme dans l'autre, toutefois, l'Etat jouit d'une certaine marge d'appréciation. De surcroît, l'article 8 n'emporte pas une obligation générale pour un Etat de respecter le choix - par des immigrants de leur pays de résidence et d'autoriser le regroupement familial sur le territoire de ce pays. Cela dit, dans une affaire qui concerne la vie familiale aussi bien que l'immigration, l'étendue des obligations pour l'Etat d'admettre sur son territoire des proches de personnes qui y résident varie en fonction de la situation particulière des personnes concernées et de l'intérêt général » (nous soulignons).

La Cour rappelle généralement que :

« les autorités nationales jouissent d'une certaine marge d'appréciation pour se prononcer sur la nécessité, dans une société démocratique, d'une ingérence dans l'exercice d'un droit protégé par l'article 8 et sur la proportionnalité de la mesure en question au but légitime poursuivi (Slivenko c. Lettonie [GC], no 48321/99, § 13, CEDH 2003-X, et Berrehab c. Pays-Bas, arrêt du 21 juin 1988, série A no 138, p. 15, § 28). Toutefois, selon la jurisprudence constante de la Cour, la tâche de celle-ci consiste à déterminer si les mesures litigieuses ont respecté un juste équilibre entre les intérêts en présence, à savoir, d'une part, les droits de l'intéressé protégés par la Convention et, d'autre part, les intérêts de la société (voir, parmi maints autres, Bouhif, précité, §47). Cette marge d'appréciation va de pair avec un contrôle européen portant à la fois sur la loi et sur les décisions qui l'appliquent, même quand elles émanent d'une juridiction indépendante (voir, mutatis mutandis, Société Colas Est et autres c. France, no 37971/97, § 47, CEDI 12002-III). La Cour a donc compétence pour statuer en dernier lieu sur le point de savoir si une mesure d'expulsion se concilie avec l'article 8 » (nous soulignons).

Les Etats disposent donc d'une certaine marge d'appréciation. Cependant, la Cour exige qu'une évaluation des intérêts concurrents soit effectuée. Ainsi, la Cour a pu considérer qu'il n'y avait pas violation de l'article 8 de la Convention notamment en raison du fait que « lors de l'adoption de ces mesures, les autorités se sont penchées sur tous les éléments militant pour ou contre le refus d'un titre de séjour et le recours à une mesure d'interdiction du territoire » (nous soulignons).

L'autorité, lorsqu'elle prend une mesure d'ingérence dans la vie privée et familiale, doit procéder à un juste équilibre entre le maintien de l'ordre public, d'une part, et la sauvegarde de la vie privée et familiale, d'autre part.

Il ressort de la jurisprudence de la CEDH que les Etats parties doivent, lorsqu'ils veulent procéder à l'éloignement effectif d'un étranger, tenir compte de l'ensemble des éléments relatifs à sa vie privée et familiale au jour de la prise de la décision d'éloignement.

Diverses dispositions nationales et internationales consacrent ce principe. Elles visent à assurer l'effectivité du droit à une vie privée et familiale. L'article 8 de la CEDH consacre en effet un droit concret et non pas théorique ou illusoire.

Les mêmes principes découlent du droit européen, et plus particulièrement de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne. L'article 7 de cette Charte consacre le droit au respect de la vie privée et familiale.

En l'occurrence, la deuxième décision attaquée constitue une violation de la vie privée et/ou familiale du requérant. En effet, ce dernier est en relation depuis son arrivée sur le territoire avec Madame M.(...) F.(...) (pièce 4), qui réside en Belgique. Madame a introduit des demandes de séjour en Belgique qui ont été refusées, mais une nouvelle demande est en cours de préparation. L'ensemble des attaches de Madame M.(...) F.(...) sont en Belgique, et il n'est pas envisageable qu'elle quitte le territoire. Dans cette mesure, l'éloignement du requérant pendant deux ans du territoire belge constituerait une atteinte à la relation qu'il entretient avec sa compagne, qui doit être considérée comme faisant partie de sa vie privée et familiale.

La décision attaquée ne procède à aucune mise en balance des intérêts en présence, et ne tient pas compte de la vie familiale du requérant en Belgique.

Partant, la décision doit être suspendue.

Troisième branche : absence de motivation adéquate au regard de l'article 3 de la CEDH

EN CE QUE la décision attaquée indique «Betrokkene verklaart dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert om te reizen om terug te keren naar zijn herkomstland»;

ALORS QUE le requérant souffre d'hypertension artérielle et risquerait de ne pas être soigné correctement en cas de retour au Brésil.

Le requérant soutient ne pas avoir été entendu dans des conditions adéquates, (cf. première branche^ de sorte qu'il n'a pas pu faire valoir le fait qu'il souffre actuellement d'hypertension artérielle (pièce 5), et s'est vu prescrire une médication pour cette affection. Des examens médicaux étaient en cours afin de préciser le diagnostic, mais ceux-ci n'ont pu avoir lieu en raison de la détention du requérant.

Or, le système de santé brésilien présente des failles importantes, qui entraveraient l'accès du requérant aux soins dont il a besoin dans son pays.

Ainsi, un article paru en 2021 précise (pièce 6) :

« Si la gratuité et l'universalité du système de soins sont garanties par la constitution brésilienne, de nombreuses inégalités et dysfonctionnements limitent son efficacité et son accessibilité.

En effet, les infrastructures médicales sont très inégalement réparties dans le pays puisque 60 % des hôpitaux se trouvent dans le Sud du pays. Dans certaines régions plus pauvres, la qualité des soins est médiocre et les équipements très vétustes.

Cette répartition inégale des infrastructures et de la qualité des soins, pousse les habitants à se soigner dans les grandes villes.

Ce qui entraîne des délais d'attente de parfois plus d'un an !

Ce délai s'explique aussi par le manque de lits d'hôpitaux, de personnel et de médicaments, déplorent les médecins.

La corruption et le manque d'investissements publics dans la santé sont majoritairement responsables de cette insuffisance de moyens. Si l'on souhaite donc recevoir des soins de qualité dans un délai raisonnable, il est inévitable de se tourner vers le système privé.

Le système de santé privé

Indirectement financé par l'Etat qui accorde des déductions d'impôt aux résidents pouvant financièrement accéder à ce type de soins, le système de santé privé est très développé au Brésil. Environ 70% des établissements du pays sont privés.

La qualité des soins dispensés est excellente voire meilleure qu'en Europe ou aux Etats- Unis.

Le coût de l'accès à ce système est donc très élevé. Par exemple, une journée d'hospitalisation peut se chiffrer à plus de 1000 Euros et une consultation chez un médecin généraliste est en moyenne facturée 100 Euros.

Pour les adhérents CFE (Caisse des français de l'étranger), un remboursement basé sur les tarifs français est donc très insuffisant. »

Une deuxième source confirme ces constats (pièce 7):

« "Sur le papier, c'est un système parfait, mais sur le terrain, on a plein de problèmes", déclare à l'AFP Fred Nicacio, urgentiste à Bauro, dans l'Etat de Sao Paulo (sud-est). "On manque de lits d'hôpitaux, de personnel, et aussi d'une gamme plus complète de médicaments", déplore-t-il.

Depuis le début de la pandémie, plusieurs de ses collègues ont dû s'arrêter une quinzaine de jours après avoir été contaminés, sans forcément être remplacés.

"Les professionnels de santé qui sont en première ligne sont démotivés, les salaires sont bas et ils ne se sentent pas mis en valeur", ajoute-t-il.

Autre problème de taille, selon lui: "la corruption, à tous les niveaux". "Ça va des responsables politiques qui détournent des fonds destinés à l'achat de matériel à des patients qui font semblant d'être malades et encombrement nos services pour obtenir un arrêt maladie", estime M. Nicacio.

Ces dernières semaines, des scandales de corruption ont éclaté dans de nombreux Etats, notamment autour de surfacturation de respirateurs ou de l'installation d'hôpitaux de campagne. »

Les conséquences de l'hypertension artérielle peuvent être graves en cas d'absence de suivi et traitement adéquates : crise cardiaque, accident vasculaire cérébral, perte de la vue... Comme indiqué supra, les soins de santé au Brésil sont corrompus, et de nombreux patients doivent se tourner vers le privé pour recevoir les soins dont ils ont besoin. Le requérant n'a pas les moyens de se payer des soins privés, vu leur coût extrêmement élevé. Le risque que la santé du requérant ne se dégrade et que le requérant ne soit exposé à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH et aux articles 3 et 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'UE est réel.

Il y a lieu de suspendre la décision attaquée.

Quatrième branche : absence de motivation adéquate quant à l'absence de délai pour quitter le territoire

EN CE QUE la décision attaquée se fonde sur l'absence de délai laissé pour quitter le territoire ;

ALORS QUE les motifs invoqués pour la présence d'un risque de fuite ne sont ni suffisants, ni adéquats;

Le requérant s'en réfère sur ce point à l'argumentation développée dans le premier moyen, quatrième branche.

Dans la mesure où l'absence de délai laissé pour quitter le territoire n'est pas motivée de façon adéquate, il y a lieu d'annuler l'interdiction d'entrée, qui se fonde sur cette absence de délai (art. 74/11, § 1).

Cinquième branche - absence de motivation adéquate quant à la durée de l'interdiction d'entrée

EN CE QUE la partie adverse ne précise en rien pour quelle raison une durée aussi longue que dix années est appliquée,

ALORS QUE que l'article 74/11 impose une motivation spécifique sur le choix de la durée.

L'article 74/11 §1er de la loi du 15 décembre 1980 précise :

« § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. » (nous soulignons)

La décision litigieuse impose au requérant une interdiction d'entrée d'une durée de 2 ans.

La partie adverse ne motive nullement pourquoi le requérant nécessite de se voir appliquer une durée aussi longue. Partant, la deuxième décision attaquée doit être annulée.

Votre Conseil avait déjà pu se prononcer dans ce sens dans un arrêt du 27 novembre 2014 (n° 134 078):

« 4.2.2. En l'espèce, le Conseil constate que l'interdiction d'entrée sur le territoire est motivée comme suit : « aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ;

(...)

Après une demande d'asile qui a été clôturée définitivement négative, le 02.06.2013 un ordre de quitter le territoire valable 30 jours a été notifié à l'intéressé. 1/ n'y a aucune indication dans son dossier que l'intéressé a obtempéré à cet ordre. Le 09.05.2014 L'intéressé est de nouveau intercepté en séjour illégal. De plus, à cette date, il a été appréhendé par la police de Haute Senne en flagrant délit de vol à l'étalage. P. V. N° (...). C'est pourquoi aucun délai pour quitter le territoire ne lui est accordé et une interdiction d'entrée de 3 ans lui est imposée ».

Dès lors, mis à part le rappel de la demande d'asile du requérant ainsi que le fait qu'il ait été intercepté en séjour illégal et en flagrant délit de vol à l'étalage, ladite motivation ne permet pas au requérant de comprendre les raisons qui ont conduit, in specie, la partie défenderesse à lui appliquer la sanction la plus sévère, à savoir trois années d'interdiction d'entrée sur le territoire. H rappel des circonstances du séjour du requérant en Belgique ne permet nullement de pallier à cette défaillance. Ainsi, on n'aperçoit pas eu quoi le fait qu'il n'ait pas obtempéré à un ordre de quitter le territoire et le fait qu'il ait été appréhendé en flagrant délit de vol à l'étalage, seraient des éléments pertinents pour déterminer la durée de l'interdiction d'entrée. Or, la décision attaquée reste muette à cet égard.

Compte tenu de l'importance d'une interdiction d'entrée dans le Royaume d'une durée de trois ans, prise à l'égard du requérant, le Conseil estime que la motivation de cette décision ne garantit pas que la partie défenderesse ait respecté l'obligation de prendre en considération l'ensemble des éléments pertinents de la cause avant de prendre sa décision. »

En cette branche, le moyen est fondé."

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een foto van een attest van woonst van 17 juli 2023 uit Portugal, een afschrift van een online-aanvraag in het Portugees, het Braziliaanse paspoort van mevr. M. F. M. J. (beweerde partner van verzoeker), een medisch getuigschrift van 2 mei 2024 van dr. E.-M. A., en twee internetartikels betreffende de gezondheidszorg in Brazilië (Verzoekschrift, bijlagen 2-7).

4.2. Het enig middel is niet-ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 3, 4 en 7 van het Handvest, van de artikelen 12 en 13 van de richtlijn 2008/115/EG en van de artikelen 1, 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet aangezien hij verzuimt om uiteen te zetten op welke wijze de tweede bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden.

4.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel (of van het evenredigheidsbeslissing dat er een bijzondere toepassing van is) als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel (en van het evenredigheidsbeginsel) kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683).

4.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

4.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding 62, §2, van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de tweede bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in zijn middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

4.6. Zowel bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

4.7. De tweede bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/11 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag, meer in het bijzonder artikel 74/11, §1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

(...)”

Verzoeker weerlegt nergens in zijn middel dat bij afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 27 april 2024 geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. De gemachtigde van de staatssecretaris was dus in beginsel verplicht in toepassing van voormelde wetsbepaling een inreisverbod op te leggen met een maximumduur van drie jaar.

4.8. In een eerste middelonderdeel houdt verzoeker een uitgebreid theoretisch betoog aangaande het hoorrecht als onderdeel van de rechten van verdediging dat als algemeen beginsel van Unierecht dient te worden gerespecteerd indien het Unirecht wordt toegepast (HvJ 22 november 2012, C277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). Aangezien de tweede bestreden beslissing, het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), valt onder de richtlijn 2008/115/EG, geeft de gemachtigde van de staatssecretaris uitvoering aan het Unierecht bij het nemen van de bestreden beslissing.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel, dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken *“voordat dit besluit wordt genomen”*, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, nr. C-349/07, Sopropé, pt. 49).

Verzoeker beweert in zijn middel dat hij, indien hij op een deugdelijke manier zou zijn gehoord, melding had kunnen maken van zijn gezondheidstoestand.

4.9. De Raad stelt vast dat verzoekers kritiek die gestoeld is op een schending van het recht om gehoord te worden feitelijke grondslag ontbeert. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker wel degelijk werd gehoord ter gelegenheid van zijn interpellatie door de politie van PZ Zuid op 27 april 2024. Hij werd door de politie aangetroffen toen hij in een carwash in Anderlecht een wagen aan het reinigen was. Verzoeker verklaarde aldaar te werken. Hij stelde ook reeds twee jaar in België te verblijven omwille van werk, geen internationale bescherming te hebben gevraagd in België of elders in Europa, niet aan een ziekte te lijden die hem zou beletten te reizen, en geen duurzame relatie of familie te hebben in België. Verzoeker gaf enkel te kennen een vriendin te hebben in België: *“Non, j’ai juste ma copine en Belgique”*.

4.10. In zoverre verzoeker thans meent dat hij bij deze interpellatie van 27 april 2024 niet de mogelijkheid heeft gekregen om zijn standpunt deugdelijk kenbaar te maken omwille van de afwezigheid van een tolk en/of een raadsman, komt het aan hem toe om in zijn verzoekschrift de elementen aan te reiken die zijn terugkeer onmogelijk maken en die hij destijds door het summiere karakter van het gehoor onvermeld zou hebben gelaten.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt immers dat niet elke schending van het recht om gehoord te worden automatisch aanleiding geeft tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing die erop volgt. Dit gebeurt slechts indien het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit zonder deze

onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren (cf. HvJ 10 september 2013, M.G. en KR., nr. C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het komt dus aan verzoeker toe om, naast de vaststelling dat hij slechts aan een bondig gehoor werd onderworpen, de concrete elementen toe te lichten, die niet eerder aan bod kwamen, maar die hij wel had kunnen toelichten, en die bovendien een ander licht werpen op de bestreden beslissing.

4.11. Zoals gezegd, beperkt verzoeker zich in zijn eerste middelonderdeel tot een verwijzing naar zijn medische problemen. Ter staving van deze medische problemen verwijst verzoeker naar de bijlage bij zijn verzoekschrift, met name een medisch getuigschrift aan van 2 mei 2024 van dr. E.-M. A. waarin deze laatste bevestigt dat verzoeker wordt opgevolgd voor hoge bloeddruk en rugpijn, acné en angst (Verzoekschrift bijlage 5).

De Raad stelt evenwel vast dat het thans aangeleverde medisch getuigschrift dateert van na de bestreden beslissing, zodat verzoeker niet aantoonbaar dat hij hiervan melding had kunnen maken ten tijde van zijn gehoor of het opstellen van het administratief verslag op 27 april 2024. Tijdens zijn verhoor verklaarde verzoeker overigens uitdrukkelijk dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert om te reizen of om terug te keren naar zijn herkomstland. Er kan niet worden ingezien waarom verzoeker zijn medische problematiek onvermeld zou hebben gelaten, hoewel hij hierover werd bevraagd. Verzoeker kan op dit punt zijn eigen onzorgvuldigheid niet afwentelen op het bestuur.

De Raad stipt voorts aan dat geen enkele bepaling of beginsel vereist dat de uitoefening van het recht om gehoord te worden in het kader van de administratiefrechtelijke besluitvorming de bijstand van een advocaat zou impliceren. Er werd geen schending van het hoorrecht aannemelijk gemaakt. Uit het administratief verslag kan niet worden opgemaakt dat verzoeker problemen zou hebben gehad om op de vragen, die hem in de Franse taal werden gesteld, een antwoord te bieden.

4.12. In een tweede middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Deze verdragsbepaling luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

4.13. Verzoeker beweert in zijn middel dat hij een relatie heeft met mevrouw M. F. M. J. en dat er een verblijfsaanvraag in voorbereiding zou zijn. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een foto toe van het paspoort van deze Braziliaanse dame (Verzoekschrift, bijlage 4), maar levert geen enkel begin van bewijs aan van een daadwerkelijk beleefd beschermenswaardig gezins- of privéleven met deze vrouw, noch van het feit dat deze vrouw over een verblijfstitel in België zou beschikken. Er werd dus geen beschermenswaardig gezinsleven aangetoond waardoor er geen sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. In de bestreden beslissing wordt hierover op basis van de verklaringen van verzoeker het volgende gesteld:

“Betrokkene verklaart dat hij een vriendin heeft in België, zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Betrokkene maakt

geen duurzaam feitelijk partnerschap, noch beschermenswaardig gezinsleven aannemelijk. Bovendien blijkt niet dat de verklaarde partner van betrokkene verblijfsrecht in België zou hebben.”

De Raad sluit zich aan bij deze overwegingen uit de bestreden beslissing dat geen daadwerkelijk gezinsleven werd aangetoond. Ter terechtzitting beweert de aanwezige raadvrouw van verzoeker dat de partner ondertussen over een geldige verblijfsvergunning beschikt, maar dit doet geen afbreuk aan de vaststelling dat geen effectief beleefde gezinsband aannemelijk werd gemaakt. Wat het onderzoek betreft naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoekende partij en haar gezin slechts vereist indien er sprake is van een (beschermenswaardig) gezinsleven (RvS 5 juni 2013, nr. 223.744), wat te dezen niet het geval is. Uit vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt bovendien dat een privé- of gezinsleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, nr. 21878/06).

4.14. In een derde middelenonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Dit artikel bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of een onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §218). Deze verdragsbepaling kan slechts in uitzonderlijke omstandigheden worden ingeroepen, namelijk wanneer er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat de betrokkene bij terugleiding naar zijn land van herkomst een ernstig en reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling.

Verzoeker brengt de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM in verband met zijn gezondheidstoestand. In medische aangelegenheden heeft het EHRM geoordeeld dat een verwijdering in *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”*, te wijten aan het feit dat de vreemdeling aan een ongeneeslijke ziekte lijdt, dat zijn levenseinde nabij is en dat er geen garantie is dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie heeft die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of enige andere vorm van morele of sociale steun krijgt, strijdig kan zijn met artikel 3 van het EVRM (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. tegen het Verenigd Koninkrijk). In het arrest N. tegen het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Toch specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak N. tegen het Verenigd Koninkrijk, waarin een overlijden imminent is, er ook nog *“andere uitzonderlijke gevallen”* mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk). Het EHRM heeft de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verfiend dat onder *“andere uitzonderlijke gevallen”* wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake Paposhvili tegen België).

Waar verzoeker de verwerende partij verwijt geen deugdelijk onderzoek te hebben gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, kan hij evenmin worden gevolgd. Het komt immers aan verzoeker toe om concrete elementen aan te reiken die zouden wijzen op een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Blijkens het administratief dossier verklaarde verzoeker ter gelegenheid van zijn gehoor op 27 april 2024 uitdrukkelijk niet aan een ziekte te lijden die hem zou beletten te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst.

Het medisch getuigschrift dat verzoeker thans als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt, dateert van na het nemen van de bestreden beslissing zodat hij de gemachtigde van de staatssecretaris op die basis geen onzorgvuldigheid kan aanwrijven.

In het kader van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gericht tegen de verwijderingsmaatregel (bijlage 13septies), werd reeds onderzocht of er medische bezwaren voorhanden waren die zich verzetten tegen een terugleiding van verzoeker naar zijn land van herkomst. Uit het beknopte medische attest van 2 mei 2024 (Verzoekschrift, bijlage 5) blijkt dat verzoeker deze arts in Anderlecht consulteerde omwille van hoge bloeddruk en rugpijn, acné en angst. Het getuigschrift is bijzonder

summier en laat niet toe te concluderen dat verzoeker niet *'fit to fly'* zou zijn of in geval van een terugkeer naar Brazilië in levensgevaar zou verkeren of zou worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling. Door in zijn middel de sociale ongelijkheid met betrekking tot de toegang tot de gezondheidszorg in Brazilië te bespreken en de problemen die aldaar aan de oppervlakte kwamen ten tijde van de coronapandemie te belichten (Verzoekschrift, bijlagen 6 en 7), slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat een terugleiding naar Brazilië strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

4.15. Waar verzoeker in zijn vierde middelenonderdeel kritiek levert op de motieven van de eerste bestreden beslissing in verband met de motieven van deze beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, merkt de Raad op dat het beroep tot nietigverklaring niet-ontvankelijk is voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 27 april 2024 (zie punt 3.5.). Bijgevolg is dit middelenonderdeel ook niet-ontvankelijk. Ten overvloede wijst de Raad erop dat hij eerder reeds uitvoerig heeft gemotiveerd over de wettigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) in zijn eerder arrest van 8 mei 2024 (RvV 8 mei 2024, nr. 306 287).

4.16. In een vijfde en laatste onderdeel van zijn middel voert verzoeker aan dat verweerder niet deugdelijk zou hebben gemotiveerd over de duur van het inreisverbod.

Overeenkomstig het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden bepaald rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft dus, gelet op artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900)

De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt dus over een zekere keuzevrijheid betreffende de termijn waarvoor het inreisverbod wordt opgelegd en hij dient rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. *In casu* wordt er wel degelijk rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoekers geval en worden, in weerwil van wat verzoeker in zijn verzoekschrift beweert, de motieven weergegeven waarom de gemachtigde van de staatssecretaris van mening is dat een inreisverbod van twee jaar gerechtvaardigd is. In de bestreden beslissing wordt immers aangaande de duur van het inreisverbod het volgende gemotiveerd: *“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel. Betrokkene werd werkend aangetroffen in een carwash. Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV zwartwerk werd opgesteld door de PZ Zuid). Betrokkene heeft niet getwijfeld om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel”*. Aldus wordt wel degelijk concreet gemotiveerd, rekening houdend met verzoekers individuele situatie, waarom een inreisverbod met een duur van twee jaar werd opgelegd.

Ten overvloede merkt de Raad op dat uit het feit dat verzoeker geen inreisverbod kreeg opgelegd met een (maximum-)duur van drie jaar, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris een geïndividualiseerde beslissing heeft genomen en rekening heeft gehouden met bepaalde specifieke omstandigheden.

4.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en/of 8 van het EVRM, noch van de richtlijn 2008/115/EG en evenmin van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde gegevens niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat het bestuur de feitelijke elementen niet correct zou hebben beoordeeld of op grond van deze gegevens niet in redelijkheid tot zijn beslissing zou zijn gekomen. Er blijkt geen motiveringsgebrek, schending van het hoorrecht of van het zorgvuldigheidsbeginsel. Er werd geen schending van het redelijkheids- of het evenredigheidsbeginsel aangetoond, noch een manifeste appreciatiefout.

Het enig middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	F. TAMBORIJN
--------------	--------------